

Chút va chạm ngầm ngùi

» Tác giả: Ngọc Thiên Hoa

- Gần một năm nay, nó không thèm về nhà.

Cái con dâu quá lý không chịu đầu mình. Năm bảy con dâu, chưa có con nào chồng đòi ra mặt như nó! Ngủ làm sao! Cha mẹ nói ngõ này thì chui ngõ khác chớ. Nó cũng chẳng thèm chui. Bà Hai bảo thầm. Chẳng là bà và cđ dâu út đã nổ ra "chiến tranh". Bà chia đất, giao nhà cho con trai trưởng theo kiểu "*nhứt đầu, nhì út*" dù bà hay phàn nàn về nó:

- Sợ vợ, chẳng biết đến cha mẹ...

Thằng út thì được mảnh đất không cây gì mọc nổi, cắt đủ cái chuồng gà. Cô dâu út hay được, bực mình vì b nhà chồng "cho ra rìa" lại thương chồng thua thiệt, oán chồng không nghe lời mình. Cô nước mắt rờn rờn:

- Đất bên tui thì rộng cả mẫu, nhà cao cửa rộng không chịu ở bầy đặt "*Thà ở chuồng heo hơn theo quê vợ*" giở ra ở cái quán mưa không chỗ đứng. Em tui chưa út mà vợ con nó đã nhờ, còn mấy người "*nhì út*" mà vậy.

Bà già hay được, vốn cưng con. Cưng con chớ không cưng dâu, kêu cô về nã:

- Con tao là con ngọc, con vàng, mày chớ chiết nó. Đất chia chớ nhà chia đâu mà mày lấy không về?

Cô dâu út tức ghen:

- Còn con là con rơm, con rác chắc? Nhà không chia mà ba má "xin" anh chị trưởng cho em nó ở tạm. Con không giành đất, giành nhà nhưng nhà chia rồi con không về nữa.

Bà già nổi máu chết già. Chồng cô nộ cô. Ông anh thứ muốn xáng cái ly vào mặt cô. Cô cảm thấy lạnh lùng bỏ về cái quán ọp ẹp. Đời nghiệt ngã quá. Quá khứ hiện về làm cô ghen ngào. Xưa, có biết bao người thương yêu cô. Đùng cái, tờ ODP làm cô mất việc và cũng làm cô ngóng dài cổ bên miền đất hứa. Bao đứa bạn lấy chồng "ngoại" "gút bai" quê hương hết. Cô không xin xỏ, kêu than. Mảnh vườn cha mẹ để lại đủ nuôi bốn ch em. Cô nào đã tay trắng. Cô đi bỏ từng lít xì dầu, từng chai nước ngọt, từng trứng vịt lộn mà vẫn không thấy buồn. Cô muốn chứng minh một điều: Không có đô la, vẫn sống lương thiện được. Có tiền, cô đi học thêm Học để khỏi bị thua kém bị bỏ rơi.

Rồi như số mệnh định sẵn, cô lấy chồng. Chồng thương vợ mà cứ nhận thua thiệt mãi cho mình. Cô nhịn mã đâm cẩu. Má cô chết rồi, ơn nghĩa chưa đền đáp sao nay phải "*Thương chồng mà lụy mẹ gia. Ngâm tui với mẹ có bà con chi*". Không đòi nào! Mấy ông anh chồng có "hiếu" quá! Hùn với thằng em út nghèo mạt mua cho ông già cái tivi, nay nghe sứt giá, bà chị dâu đòi khéo. Cô con gái "rượu" cũng chỉ được nước "báo đời". Còn cô, mới nói một câu thì bị lên án. Cô chả dại để dập bẻ đầu lần nữa. Bà già có phàn nàn thì kệ. Xã hội còn bất công huống gì gia đình! Cô không cần chồng lâu lâu mang về cho cha mẹ vài chục ngàn. Cô không buồn xin keo kít. Như vậy đủ để sống thanh thản đến chết. Chết! Người sống còn lắt lại hột nút áo người chết mà Huống hồ! Câu "*Đi với Phật mặc áo cà sa, đi với ma mặc áo giấy*" vậy mà có lý.

Ông bà già ngồi trước cửa nghỉ sau một ngày bù đầu. Già vẫn khổ một đời. Ngày xưa vất vả nuôi con. Đứa nào cũng có nghề, có nghiệp mà thân già chưa nhờ, chẳng con dâu nào chịu làm dâu. Thời buổi này có khác!

Nhà cửa, đất đai chia xong mà chúng cũng bỏ ông bà bỏ lẫn, bỏ lốc. Hết làm ruộng về lại heo quánh, bếp núc, con cháu. Mắt nổ đom đóm còn tay chân ông bà như tê liệt.

- Con cái bây giờ sao khó dạy quá!

- Già từng tuổi này vẫn chẳng sung sướng!

Cô dâu út thăm thía nỗi khổ ấy chỉ tiếc giá chi bà đừng phân biệt "con tao, con mày" xúc phạm đến má ba cô thì không đến nỗi có "chiến tranh lạnh" xảy ra. Chị, anh em cô ở nước ngoài nhiều dĩ nhiên, không bỏ rơi cô nhưng cô cũng không xin xỏ nên "không khát thì ai cho uống".

Chiều chiều, cô sẽ bông con ra mà bà ngoại nó, sẽ rơi nước mắt trong đau buồn và kiêu hãnh nói với con: *"Đây mới chính là người mà mẹ thương yêu nhất. Bà ngoại con là một người đàn bà vĩ đại nhất trần gian"*. Còn giờ đây? Cô cam chịu với những gì cô đã có. Giọt mồ hôi của chồng ngoài kia rịn xuống, cô chạnh lòng. Thằng bé trong bụng chòi đạp không biết có nên dạy nó kêu tiếng: "Nội" hay chỉ còn tiếng "Ngoại" ngậm ngùi!

1993